

vilde være retfærdigt at ændre denne Grænse saaledes, at den ikke bliver ugunstigere end den for Underofficerer af Hæren gældende. Marineministeriet har intet herimod at indvende og har desaarjag foretaget de hertil svarende Endringer paa Lovforslagets § 45.

Under det sidste Punkt i Henstillingen udtaler Udvalget følgende:

„For Officerernes Bedkommende vilde man mulig ikke være utilbøjelig til den Forandring, at ved den Aldersgrænse, der nu berettiger de paagældende til at søge Afsted, vilde de være at afstedige, saasæmt de ere forbigaede ved Forfremmelse. Man indser fuldt vel, at en saadan mindre Forandring i Forbindelse med en eventuel Vedtagelse af Oprettelsen af den foreslaaede Officers-Reserve i høj Grad vilde styrke Korpsets Vitalitet, uden samtidig at medføre nogen Merudgift af Betydning.“

Ministeriet kan ikke være enigt med Udvalget om det hensigtsmæssige ved Indførelsen af en Bestemmelse som den oven for anthede. Forholdet kan jo f. Eks. være saaledes, at den ældste Kontreadmiral er en dygtig Værtschef, medens den yngste Kontreadmiral findes mere skikket til Forfremmelse til Viceadmiral end den ældste. Ved Balance i sidstnævnte Post forfremmes da den yngste Kontreadmiral til Viceadmiral. Det kunde dog næppe siges at være hensigtsmæssigt, om man i den Anledning med 60 Aars Alderen skulde være nødsaget til at afstedige den som Værtschef fungerende Kontreadmiral, der varetager sin Værdning med Dygtighed. For Kommandørsklassen kan jo følgende Tilfælde indtræde: Den ældste Kommandør anses som skikket til Forfremmelse til Admiralsklassen, den næstældste som særdeles skikket. Sidstnævnte Officer forfremmes ved indtræffende Balance til Admiral. Vilde det nu altid være rigtigt, om man var nødsaget til at afstedige den forbiprungne Kommandør ved 60 Aars Alderen? — Han kunde jo under de ny Forhold muligvis være den mest skikkede blandt dem af Klassen, som havde opfyldt Betingelserne for at kunne forfremmes til Admiralsklassen ved den næste Balance i denne.

I Genhold til ovenstaaende maa man derfor foretrække den paa Lovforslaget angivne Maade til at hjælpe paa Vitaliteten i Korpsen, der kan anvendes, naar det stønnes fornødent, og er rationellere i sit Anlæg.

Man skal herefter gaa over til

Henstillingen ad §§ 60 og 61.

Herunder fremføres forskellige Forslag Lægekorpset vedrørende. Det formenes saaledes, at Besparelse vil kunne naas ved Afstafelsen af Underlægeklassen, idet man da indkalder værnepligtige medicinste Kandidater som Reservelæger.

Ministeriet har ikke nogen klar Opfattelse af, hvorledes dette Forslag skal forstaaes, og man ser sig derfor paa nærværende Stadium ikke i Stand til at udtale sig derom, men maa forbeholde sig sin Stilling dertil indtil nærmere Oplysninger kunne erholdes.

Det næste Forslag gaar ud paa, at der bør indføres Aldersgrænser for Lægekorpset. Ministeriet har intet herimod at indvende men mener dog, at man, under Hensyn til Lægetjenestens Bestaenhed, ikke behøver at gaa videre i denne Retning, end som anført paa Lovforslagets § 61.

Endelig udtaler Udvalget i Slutningen af Henstillingen følgende:

„Da det i Lovforslagets Motiver (Pag. 32) udtales, at Savnet af et særligt Sygehus saa godt som umuliggør Marinelægerne at følge med Lægekunstens Udvikling, henstilles det ved denne Lejlighed at søge nævnte Savn afhjulpet, fornemmelig støttet til Søetatens Hospitals Formue.“

I Anledning af denne Henstilling nedsatte Ministeriet straks efter Slutningen af forrige Rigsdagsamling en Kommission, der skulde tage Spørgsmaalet om Bygningen af et mindre Hospital for Søværnet paa Arsenaløen (Orlogsværftet) under Overvejelse. Man havde efter de foreliggende Erfaringer ment at kunne indskrænke Hospitalets Størrelse til, hvad der var fornødent for at kunne rumme 100 Senge, idet man havde opgivet Fordringen om at kunne skaffe Plads i Krigstid til syge og saarede, ligesom man ogsaa havde vedtaget som Forudsætning, at epidemiske Sygdomme fremtidigt ligesom nu skulde behandles paa Kommunens Epidemihospitaler. Herved, samt ved at lægge Hospitalet paa et Sted, hvor Grundarealet havde frit, mente man at have taget størst muligt Hensyn til den økonomiske Side af Sagen.

Ved de Undersøgelser af Grundforholdene paa Den med Hensyn til deres sanitære Bestaenhed, som Kommissionen med Assistance af Stadsingeniør Amt Lod foretog, viste det sig desværre, at disse Forhold vare saare uheldige for den paatænkte Anvendelse af Terrainet. Om Grundens Bestaenhed